



רע"פ 3468/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3468/17

לפני:

כבוד השופט ס' גובראן

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי לנוער בירושלים מיום 14.3.2017 בענ"פ 26548-01-17 שניתן על ידי כבוד השופטים: ת' בזק-רפפורט, מ' בר-עם וע' זינגר

בשם המבקש:

עו"ד עידן גמליאלי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי לנוער בירושלים (השופטת ת' בזק רפפורט, השופט מ' בר עם, והשופטת ע' זינגר) בענ"פ 26548-01-17 מיום 14.3.2017, במסגרתו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (סגנית הנשיא ח' מאק-קלמנוביץ') בת"פ 24512-05-11, מימים 7.1.2016 ו-29.11.2016.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום, ביום 15.8.2010 שהו אחיו של המבקש (להלן: האח), בת זוגו של האח (להלן: הקטינה), המבקש, וחבר של המבקש (להלן: החבר) בביתו של המבקש. בשלב מסוים, הגיע אחיה של הקטינה (המתלונן) לבית במטרה לאסוף את הקטינה, ששהתה במקום בלי אישור הוריה. על רקע זה התפתח עימות בין המתלונן לבין המבקש, האח והחבר. במסגרת העימות, הצמיד המבקש את ראשו לראשו של המתלונן, המתלונן הדף את המבקש, ולאחר מכן השלושה הכו את המתלונן מספר פעמים באמצעות אגרופים ובעיטות בכל חלקי גופו, והאח אף חבט בראשו באמצעות אבן. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן חתכים בראשו ושפשופים בכל חלקי גופו.



בית משפט השלום קבע, כי המבקש החל את האירוע על ידי יצירת פרובוקציה, וכי הפעיל כוח נגד המתלונן באופן שגרם לפציעתו בסופו של דבר. לפיכך, שוכנע בית משפט השלום כי מעורבותו של המבקש תרמה להתרחשות, והרשיע אותו בסיוע לפציעה בנסיבות מחמירות. נוכח האמור, בית משפט השלום גזר על המבקש 8 חודשי מאסר בפועל; 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע; ופיצוי למתלונן בסך 5,000 ש"ח.

3. בערעורו לבית המשפט לנוער בבית המשפט המחוזי, המבקש טען כי נוכח הספק שעלה בנוגע למעורבותו הפעילה בתקיפה, היה מקום להרשיעו לכל היותר בעבירה של תקיפה סתם. כמו כן טען, כי בית משפט השלום החמיר בגזירת עונשו, זאת לאור היותו קטין ולאור העובדה שמאז האירוע לא הסתבך בפלילים. בית המשפט המחוזי עמד על כך שבית משפט השלום בחן את מכלול הממצאים העובדתיים הרלוונטיים בזירות, סקר את התשתית הראייתית שהביאה את בית משפט השלום להרשיע את המבקש בעבירת הסיוע, וקבע כי אין יסוד להתערב בהחלטה להרשיעו. נוסף על כך, בית המשפט המחוזי קבע כי למבקש לא עומדת הגנת "בית המגורים" לפי סעיף 134 לחוק העונשין, זאת נוכח העובדה שהמתלונן לא התפרץ לבית המגורים אלא נכנס אליו ברשות. יתרה מזאת, בית המשפט המחוזי קבע כי לא היה מקום להתערב גם בגזר דינו של המבקש. הוטעם, כי מתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט השלום, עולה שהמבקש לא הביע רצון לשינוי ולשיקום, וכי התסקיר אינו כולל המלצה טיפולית. על יסוד הדברים, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור על שני חלקיו. מכאן הבקשה שלפניי.

4. המבקש טוען כי עניינו מעורר שאלות עקרוניות וכלליות אשר יש מקום לדון בהן במסגרת בקשתו. ראשית, המבקש סבור כי היות שהאירוע התרחש בנכס שהחזיק כדין, קרי בביתו שלו, לא ניתן להשתמש בנוכחותו באירוע כדי להרשיעו. שנית, המבקש גורס לא היו ממצאים מספיקים על מנת לבסס את הרשעתו, ולפיכך שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא קיבל את ערעורו. שלישית, המבקש מבקש להקל בעונשו לאור פרק הזמן שחלף ממועד ביצוע העבירה.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). לא מצאתי כי המבקש מעלה כל סוגייה עקרונית החורגת מגבולות נסיבותיו האישיות, או כי קיימים שיקולי צדק ייחודיים בעניינו. אשר לטענתו הראשונה של המבקש, הלכה היא כאשר נוכחות של נאשם באירוע איננה מקרית, ובפרט כאשר היה בנוכחות כדי לעודד אחר לבצע עבירה – עצם הנוכחות יכולה להוות ראיה לכאורה להוכחת אשמת הנאשם, לרבות בעבירת סיוע, וזאת ככל שלא יציג הסבר אמין השולל את מעורבותו (ע"פ 7704/13 מרגולין נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (8.12.2015); ע"פ 2219/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות כד, כט (16.11.2014); ע"פ 6522/10 זהבי נקר נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (2.5.2013); ע"פ 2463/94 גולשילי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 433, 444-446 (1997)). לפיכך, עניינו אינו מעלה סוגייה עקרונית, ואינו מעורר עילה לקבלת הבקשה.

אשר לשתי הטענות הנוספות של המבקש, הן מתייחסות לנסיבות המקרה הפרטניות ומשכך אף הן לא מצדיקות את קבלת הבקשה. יתרה מזאת, אף לגופם של דברים דינן להידחות. אשר לטענתו השנייה, הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי בחנו את המסכת הראייתית בעניינו של המבקש בזירות ובשקידה הראויה, ולא מצאתי כל פגם בשיקוליהם או בהכרעותיהם. אשר לטענתו של המבקש בנוגע לחומרת העונש, כידוע, אין בכוחן של טענות מסוג זה להקים עילה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", זאת למעט במקרים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (רע"פ 1621/17 מועתז נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (25.4.2017); רע"פ 3183/17 קרויז נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.4.2017); רע"פ 8471/16 ערמין נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (15.11.2016)). סטייה שכזו לא נטענה ומכל מקום



לא מצאתי כי סטייה שכזו התקיימה בעניינו של המבקש אף בהתחשב בעונשים שקיבלו נאשמים אחרים בפרשה (ראו: רע"פ 8423/16 דגן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 וההפניות שם (9.11.2016)). כמו כן, לא מצאתי ממש בטענתו של המבקש כי היה מקום להקל בעונשו נוכח חלופי הזמן ממועד ביצוע העבירה, זאת נוכח העובדה שבית משפט השלום התייחס לכך בגזר דינו, ואף ציין כי הדבר נגרם בין היתר כתוצאה מאי-התייצבותו של המבקש לדיונים בעניינו.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית. עיכוב ביצוע ריצוי עונש המאסר בפועל מבוטל בזאת. על המבקש להתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 19.6.2017 לא יאוחר מהשעה 10:00 בתחנת המשטרה במגרש הרוסים בירושלים כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתנה היום, ט"ו באייר התשע"ז (11.5.2017).

ש ו פ ט